

Provincie Fryslân
Afdeling Toetsing en Vergunningverlening
Postbus 20120
8900 HM Leeuwarden

De Westereen, 17 oktober 2017

Onderwerp: Verzoek tot intrekken vergunningen Botniaweg 6 Marrum

Geachte heer/mevrouw,

Door middel van deze brief verzoek ik u, namens mijn cliënt de heer Osinga wonende aan de Herenweg 8 te Marrum, om op basis van artikel 2.33 Wabo tot intrekking over te gaan van de verleende vergunningen voor een covergistingsinstallatie op het perceel Botniaweg 6 te Marrum. Het verzoek ziet daarbij concreet op het intrekken van de volgende vergunningen:

- A. De op 23 juni 2008 verleende oprichtingsvergunning op grond van de Wet milieubeheer, verleend voor de oprichting van een mechanisatiebedrijf met covergistingsinstallatie, en waarbij het verzoek tot intrekking ziet op dat deel dat betrekking heeft op de biovergistingsinstallatie.
- B. De op 7 april 2011 verleende omgevingsvergunning voor het veranderen van de inrichting. Deze verandering hield de vergroting van de covergistingsinstallatie en het vervallen van de activiteit "drogen van het digestaat door middel van warme lucht" in. De capaciteit van de vergistingsinstallatie is in deze vergunning vergroot naar 100.000 ton mest en co-producten.
- C. De op 23 augustus 2011 verleende omgevingsvergunning het milieuneutraal veranderen van de inrichting en het bouwen van de biovergistingsinstallatie.

Ten aanzien van het motiveren van het verzoek tot intrekken van deze vergunningen leg ik u het volgende voor:

1. Het realiseren van de mestvergister zal een grote economische impact hebben op zowel de directe omgeving in het algemeen als specifiek op de inrichting van mijn cliënt. Mijn cliënt runt een opfokbedrijf voor jongvee waarbij andere boeren hun jongvee binnen de inrichting door mijn cliënt laten opfokken. Een aantal klanten heeft reeds aangegeven niet meer hun jongvee onder te willen brengen binnen de inrichting van mijn cliënt wanneer deze covergister gerealiseerd zal worden.

In eerste instantie, tijdens de afgifte van de vergunningen, was mijn cliënt nog positief over de komst van de vergistingsinstallatie. Een vergistingsinstallatie schepte de mogelijkheid om overtollige mest direct af te voeren. Cliënt heeft toen dan ook geen zienswijzen ingediend tegen het besluit.

Nu, negen jaar later, blijkt uit verschillende onderzoeken dat het hebben van een dergelijke installatie in de nabijheid van een woning of inrichting, een groot negatief effect heeft op de leef- en woonkwaliteit van zowel mens als dier. Uit verschillende onderzoeken blijkt dat een covergistingsinstallatie zorgt voor stankoverlast en gezondheidsklachten maar ook dat de vrijgekomen digestaat die vervolgens kan worden uitgereden over landerijen in veel gevallen sterk verontreinigd is waardoor zowel de gezondheid van mens als dier in het geding komt. De handhaving van vergunningen en wettelijke regels van covergisting in de praktijk wordt door uitvoerder en handhavers als ingewikkeld ervaren. Dit wordt veroorzaakt door de veranderlijkheid van de subsidieregeling en de markt van covergistingsmaterialen, het grote aantal spelers en covergistingsmaterialen in de covergistingsketen, het grote aantal regels en wetten die op covergisting van toepassing zijn en de versnipperde organisatie van het toezicht en de opsporingsbevoegdheden. Deze vier factoren gezamenlijk leiden er toe dat het toezicht op vergunningen en wettelijke regels lastig is en dat daarmee relatief veel mogelijkheden zijn om wetten en regels te omzeilen. Uit de praktijk blijkt dat in gevallen 'creatieve' interpretaties worden gegeven aan vergunningen en normen. Dit blijkt uit onderzoek van de Wagening UR naar het nut en de risico's van covergisting dat door de Commissie Deskundigen Meststoffenwet in 2015 is opgesteld (WOT-technical report 32 / ISSN 2352-2739).

Het vrijgekomen digestaat kan worden aangewend als dierlijke meststof en daarmee dus worden uitgereden over het land. In veel gevallen is de kwaliteit van dit digestaat onbekend doordat digestaat in principe door alle ingangsmaterialen kan worden "besmet" met contaminanten. Deze contaminanten kunnen zowel zware metalen (o.a. koper en zink) als organische microverontreinigingen zijn. Over het effect van organische microverontreinigingen en de mate hiervan is tot op heden weinig bekend. Er zijn weliswaar wettelijke eisen gesteld aan de kwaliteit van covergistingsmaterialen om te voorkomen dat contaminanten zich in het milieu kunnen verspreiden maar dierlijke mest hoeft niet te worden getoetst aan milieukwaliteitsnormen waardoor alle mest in principe toepasbaar is in de vergisting. Wel blijkt uit onderzoek dat dierlijke mest de grootste bron van belasting is van landbouwbodems met contaminanten. Daarnaast blijkt uit de praktijk dat er veel sprake is van illegale bijmenging van verontreinigde comaterialen. Dit leidt tot een ongewenste belasting van de bodem, waarvan de aard en de omvang onbekend is. Dit blijkt uit het document "Advies Evaluatie Covergisting" opgesteld door de Technische commissie bodem (TCB). De TCB is een onafhankelijke adviescommissie die in 1987 bij wet is ingesteld. Zij adviseert hoofdzakelijk de ministers van Infrastructuur en Milieu en Economische Zaken over technisch-wetenschappelijke aspecten van milieubeleid voor de bodem.

Organische microverontreinigingen kunnen tijdens de vergisting worden afgebroken of worden omgezet in andere (organische) stoffen, echter over de mate waarin dit gebeurt is weinig bekend. In Duitsland, en ook in één geval in Nederland, is op een aantal veehouderijen sprake van chronische botulisme. Botulisme wordt door een bacterie in de darm van de koe gevormd. Hierbij komen neurotoxinen langzaam vrij die het zenuwstelsel van het dier aantasten. Gevolg hiervan is dat de dieren langzaam vermageren, stoppen met melk geven en uiteindelijk verlamd raken waardoor ze moeten worden ingeslapen. Als mogelijke oorzaak van dit chronische botulisme wordt giftig digestaat aangewezen. De bacterie die chronisch botulisme veroorzaakt, kan sporen in het digestaat achterlaten wanneer in de covergister slachtafval of andere dierlijke afval met de mest is gemengd. De bacterie vestigt zich op dit dierlijke materiaal en komt op die manier in het digestaat terecht. Uitrijden van het digestaat zorgt ervoor dat de bacterie in de bodem van het weiland terecht komt. Bij het inkuilen van het gras komen altijd stukken bodem mee de kuil in. Wanneer de kuil enigszins vochtig wordt ingepakt en gaat broeien, geeft dit de ideale omstandigheden voor de bacterie om weer actief te worden en te gaan groeien. Op deze manier komt de bacterie in de koe terecht. De bijdrage van digestaat op het veroorzaken van chronisch botulisme is (nog) niet aangetoond door gebrek aan onderzoek. Maar dat er een mogelijk verband is, blijkt uit het artikel “Chronisch botulisme zaait dood en verderf” uit Melkvee van december 2013. Hierin wordt ook het verhaal van melkveehouderij Hilbrand Korver uit Nederhorst den Berg (NH) aangehaald. Hij voerde in augustus 2011 digestaat aan om zijn grasland te bemesten. In de daaropvolgende winter werden steeds meer dieren ziek wat uiteindelijk uitliep op het verlies van 38 van de 80 melkkoeien.

De oorzaak van chronisch botulisme is nog niet vastgesteld. Wel is duidelijk dat digestaat één van de oorzaken kan zijn. De angst voor besmetting met chronisch botulisme afkomstig van digestaat of andere besmettingsbronnen binnen de op te richten inrichting is zeker van een reële aard en zou in het algemeen, als op dit moment in het kader van de intrekking van de verleende vergunning, zeer serieus genomen moeten worden. Besmetting met chronische botulisme is namelijk niet alleen een risico voor melkvee maar ook voor wilde dieren en mensen. In Duitsland zijn gevallen bekend waarbij mensen aan de ziekte zijn overleden.

2. Er is tot op heden nog geen uitvoering gegeven aan de vergunningen zoals deze zijn verleend. In de Wabo is een termijn opgenomen waarbinnen in ieder geval aanstalten moeten zijn gemaakt om het initiatief tot uitvoer te brengen. Deze termijn betreft drie jaar. De afgelopen tijd was er sprake van een mogelijke realisatie maar nu energieconcern Engie, middels een brief aan het Doarpsbelang, heeft aangegeven niet meer mee te willen werken aan de plannen, is de investeerder weggevallen. Engie is uit de plannen gestapt omdat “een goede samenwerking, in alle openbaarheid, met omwonenden essentieel is om dit soort projecten te kunnen realiseren”. Een concreet uitzicht op realisatie van de vergunning is op dit moment dan ook ver te zoeken. De provincie heeft, op basis van artikel 2.33 lid twee, Wabo, op dit moment de mogelijkheid de vergunning in te trekken. Doet de provincie dit niet, dan eindigt de vergunning weer op de plank waar het zal blijven liggen wachten tot een nieuwe investeerder zich aanbiedt en opnieuw naar realisatie gaat kijken. Dit kan

ons inziens niet de bedoeling zijn van een dergelijke vergunning. Niet alleen omdat de vergunning op dit moment al sterk verouderd is, maar ook omdat kennis over covergistinginstallaties in een rap tempo toeneemt. De basis van de vergunningen zijn daarmee verouderd en met de huidige kennis op het gebied van covergisting zou een provincie breder moeten overwegen of een dergelijk initiatief wenselijk is op deze locatie waar de inrichting op een relatief korte afstand van omwonenden en het dorp Marrum ligt. Daarnaast zet de provincie, met het in stand houden van de vergunning, de gehele omgeving rond de inrichting op slot. Er zijn weinig mensen die willen investeren in een omgeving waarbinnen de kans ligt dat daar (ooit) een covergistinginstallatie met een jaarcapaciteit van 100.000 ton wordt neergezet. Daarnaast zitten omwonenden met het dilemma of zij wel of niet in hun eigen omgeving moeten investeren en natuurlijk de onzekerheid wat hun in de toekomst nog te wachten staat.

In de reactie van de FUMO van 20 september 2017, kenmerk 2017-FUMO-0020830, op een ander verzoek tot intrekken van de vergunning is op pagina 6 en 7 onder C onderstaande tekst opgenomen:

“Wij zijn van mening dat het intrekken van een verleende en onherroepelijke omgevingsvergunning op verzoek van een derde de rechtszekerheid van vergunninghouder aantast. Er moeten derhalve zwaarwegende belangen zijn om tot intrekking van de vergunning over te gaan. Wij gaan bijvoorbeeld tot intrekking over als sprake is van gewijzigd beleid, waarmee de plannen volstrekt in strijd zijn, of als zeker is dat van de vergunning geen gebruik wordt gemaakt. Beide situaties doen zich hier niet voor. Het weegt voor ons zwaar dat vergunninghouder nog voornemens is om de omgevingsvergunning te gaan uitvoeren”

Zoals hierboven aangegeven, is de initiatiefnemer uit het plan gestapt. De provincie geeft zelf aan dat een vergunning kan worden ingetrokken wanneer zeker is dat van de vergunning geen gebruik wordt gemaakt. In dit geval is zeker dat op korte termijn geen gebruik van de vergunning zal worden gemaakt. Op dit moment is er, negen jaar na verlening, geen sprake meer van “een voornemen om de omgevingsvergunning te gaan uitvoeren”. Wij zijn van mening dat de vergunning op basis hiervan moet worden ingetrokken.

Daarnaast haalt de FUMO op pagina 6 onder B van hetzelfde stuk een uitspraak van de Raad van State aan van 19 september 2012 (zaaknr. 201106513/A4). De FUMO neemt hierbij het standpunt aan dat het intrekken van de vergunning een groot effect heeft op de inrichtinghouder. Echter, de aangehaalde uitspraak betreft een reeds opgerichte en in werking zijnde varkenshouderij. In onderhavig geval is er nog geen uitvoer gegeven aan de vergunning en is in die zin dan ook geen sprake van een reeds in werking zijnde inrichting. Nu ook de initiatiefnemer uit de plannen is gestapt, is er ons inziens met het intrekken van de vergunning geen sprake meer van een groot effect op de inrichtinghouder.

3. Op 7 april 2011, kenmerk 948571, is door de provincie een omgevingsvergunning op basis van de Wet milieubeheer aan inrichtinghouder afgegeven. Op basis van de activiteit is door inrichtinghouder een aanmeldnotitie mer-beoordeling ingediend bij de provincie. De provincie heeft op basis hiervan getoetst of een milieueffectrapport (MER) zou moeten worden opgesteld. Dit m.e.r.-beoordelingsbesluit maakt onderdeel uit van de vergunning (bijlage vijf, kenmerk 00899132). De provincie stelt dat er geen MER behoeft te worden opgesteld.

4. Uit een stuk van de Commissie voor de milieueffectrapportage, opgesteld op 8 maart 2011 (rapportnummer 2499-35) blijkt echter dat in het kader van een gestarte bestemmingsplanprocedure voor de Botniaweg 6 te Marrum (locatie initiatief) ter ondersteuning van de besluitvorming een procedure voor de milieueffectrapportage (m.e.r.) is doorlopen. Dit was in dit kader verplicht. De Commissie concludeert dat het opgestelde milieueffectrapport (planMER) niet voldoet aan de wettelijke inhoudseisen. Zij adviseren een aanvulling op het planMER voordat besluitvorming plaatsvindt.

Dit planMER maakt echter deel uit van de bestemmingsplanwijziging en niet van de aanvraag om omgevingsvergunning. De bestemmingsplanwijziging is echter in gang gebracht door de aanvraag om omgevingsvergunning. Uit de beoordeling van de planMER van de Commissie blijkt dat de planMER op veel vlakken niet genoeg informatie bevat om een duidelijk oordeel te kunnen geven over de milieugevolgen. Dit planMER bevat, inhoudelijk gezien, dezelfde informatie als de aanvraag om omgevingsvergunning. Wij zijn dan ook van mening dat de vergunningaanvraag te weinig inhoudelijke en technische informatie bevat om een duidelijke en gemotiveerde onderbouwing te kunnen geven waaruit de effecten van de installatie op het milieu blijkt en waaruit dus vervolgens een omgevingsvergunning kan worden verleend.

5. Een co-vergistingsinstallatie betreft een gpbv-installatie. Bij de bepaling van BBT moet rekening worden gehouden met artikel 9.2 van de Regeling omgevingsrecht (Mor) en bijbehorende bijlage 1 bij deze regeling. Wij komen tot de conclusie dat in veel gevallen de documenten onder bijlage 1 na 2011 zijn vervangen of geactualiseerd (o.a. NRB 2012; Nederlandse richtlijn bodembescherming, PGS 9, PGS 12, PGS 15, PGS 19, PGS 29, PGS 32 en Handboek Immissietoets 2016). Daarnaast is het Bouwbesluit 2012 van kracht geworden, en de provinciale milieuverordening herzien. Het geactualiseerde NRB 2012 wordt gehanteerd als het primaire toetsingskader voor de beoordeling van bodembedreigende activiteiten. Duidelijk is dat de huidige vergunning in ieder geval niet meer actueel is. Daarnaast vragen wij ons af of de vergunningaanvraag, in het kader van een actualisering van de omgevingsvergunning, genoeg informatie bevat om aan alle documenten onder bijlage 1 van de Mor en overige wetgeving adequaat te toetsen.

6. De toetsing aan de externe veiligheid in de huidige vergunning is twijfelachtig. In de vergunning wordt getoetst aan het document "effect- en risicoafstanden bij opslag van biogas" uitgebracht door het RIVM op 3 maart 2008. Er wordt uitgegaan van een biogasopslag van 6 keer 400 m³ dus een totaal van 2400 m³. Aan de hand van genoemd document hoort hier, volgens de vergunning, een afstand van 80 meter tot een gevoelig object bij. In de vergunning is niet meegenomen dat naast dat er biogas in de buffers wordt opgeslagen, ook biogas aanwezig is in de vergisters en de navergisters. De totale inhoud van de vier vergisters bedraagt 10.640 m³ en de inhoud van de twee navergisters bedragen in totaal 5.320 m³, het aandeel biogas in deze vergisters en navergisters wordt niet in de vergunning of de aanvraag genoemd. Wel wordt aangegeven dat er jaarlijks 12 miljoen m³ biogas zal worden opgewekt. Dit levert een dagelijkse productie van 32.876 m³ biogas op. In de toelichting behorende bij bovengenoemd document wordt genoemd dat het risico bepalende scenario bij de modellering scenario 1 is: "instantaan vrijkomen van de gehele inhoud". Bij een biogassamenstelling met 50% methaan is de "flashfire" het risicobepalende scenario. Duidelijk wordt uit de tabel dat een afstand van 80 meter tot het dichtstbijzijnde gevoelig object wel heel summier is genomen. Wat wel de juiste afstand volgens de tabel zou moeten zijn, is niet na te gaan omdat er geen gegevens beschikbaar zijn over de totale hoeveelheid biogas in de gehele installatie op een bepaald moment. Daarnaast is niet duidelijk welke delen van het proces in open verbinding staan met elkaar. Het is dus niet te bepalen hoeveel gas er instantaan vrij kan komen. De afstanden die in de tabel staan zijn tevens geen wettelijke normen maar moeten een idee geven van de orde van grootte van de effect- en risicoafstanden.

In de Leidraad Risico Inventarisatie (LRI), versie 6.1 van 20 december 2010 zijn PR 10-6 contouren en een 1% letaal afstand opgenomen. Dit zijn afstanden die gelden voor de hoeveelheid biogas in het insluitsysteem in m³. De genoemde afstanden in deze Leidraad zijn weliswaar net als het document "effect- en risicoafstanden bij opslag van biogas" indicatief maar geven wel duidelijk aan van welke hoeveelheid biogas uitgegaan moet worden. Namelijk de hoeveelheid binnen een insluitsysteem. Uit de aanvraag om omgevingsvergunning noch uit de verleende vergunning wordt duidelijk wat de hoeveelheden biogas per insluitingsstelsel zijn en uit hoeveel insluitingsystemen de installatie bestaat.

Daarnaast geldt, blijkt uit het document "Effect- en risicoafstanden bij de opslag van biogas" dat er een minimale PR10-6 contour afstand geldt van 25 meter (bij een volume van 500 m³ biogas). De opslagen zouden daarmee dan ook op een minimale afstand van 25 meter vanaf de inrichtingsgrens geplaatst moeten worden. Gelet op de plattegrondtekening behorende bij de vergunning is dit niet te controleren omdat de vier biogasopslagen niet op de tekening zijn aangegeven.

7. Binnen het akoestisch onderzoek dat onderdeel uitmaakt van de vergunning, zijn geen laagfrequent geluiden (lf-geluid) gemeten. Uit de Handreiking vergunningverlening industrielawaai blijkt dat laagfrequent geluid kan worden veroorzaakt door motoren, pompen, (schud-) roosters, gasturbines, ketelhuizen en transformatoren. Lf-geluid kan ernstige hinder veroorzaken. Per decibel toename is lf-geluid veel hinderlijker dan gewoon geluid. Ook is er bij sprake van langdurige blootstelling geen sprake van gewenning, maar wordt de hinder zelfs verergerd. Een bijkomstig probleem is dat lf-geluid ook kan worden gevoeld. Bijvoorbeeld in de ledematen, spieren, oogkassen of als druk op de maag of borst. Aannemelijk is dat machines of motoren behorende bij de vergistingsinstallatie een dergelijk geluid produceren. Dit blijkt uit de factsheet laag Frequent geluid (LFG) van 3 juni 2014 opgesteld door Rijksinstituut van Volksgezondheid en Milieu (referentie: 90/2013 DMG KvL/RvP/lvK/ms). Hieruit wordt duidelijk dat bijna alle geluidbronnen naast hoog frequent geluid ook laagfrequent geluid produceren. In dit document worden een aantal bronnen genoemd die in ieder geval laagfrequent geluid produceren. Hierin worden ook gasturbines expliciet genoemd. Gelet op de informatie op de tekening behorende bij de aanvraag zullen er in ieder geval elektrische mixers, en paddels binnen de inrichting aanwezig zijn. In het akoestisch onderzoek had dus bekeken moeten worden of laagfrequent geluid van invloed is. De vergunning is niet meer actueel en gebaseerd op incomplete onderzoeken.
8. Voor het onderdeel geur wordt in de vergunningen geconstateerd dat er feitelijk geen beoordelingskader aanwezig is, en daarom is aangesloten bij de algemene bepalingen uit de NeR. Deze richtlijn is in de vierde tranche onder het Activiteitenbesluit gebracht, in werking 1 januari 2016. Daarbij zijn tevens in artikel 2.7a concrete voorschriften gesteld voor geurhinder. De inhoudelijke toetsing van destijds voldoet niet aan artikel 2.7a onder lid 3, tevens is er geen enkel inzicht in de geurbelasting op de omgeving. Op basis van praktijkervaring is het bekend dat vergistingsinstallatie leiden tot geurhinder. Het is dan ook aan te bevelen een geuronderzoek verplicht te stellen om hier duidelijk inzicht in te verkrijgen. Er zal aanvullend getoetst moeten worden of inpassing zich verhoudt ten aanzien van het aspect geur.
9. Op een groot deel van de activiteiten is in de loop van de tijd een steeds groter deel van het Activiteitenbesluit van toepassing geworden. Veel voorschriften binnen de vergunning zijn daarmee vervallen. Uit de vergunningen kan niet worden opgemaakt hoe het wettelijke kader tot deze vergistingsinstallatie zich momenteel verhoudt. Dit betekend dat feitelijk de vergunning geactualiseerd had moeten worden. Deze beginselplicht is vastgelegd in artikel 2.31 van de Wabo. Nu hieraan geen invulling is gegeven zijn wij van mening dat de rechtszekerheid in het geding komt, en er geen sprake is van actuele en toepasbare vergunning.

10. In het kader van de beoordeling van de aanvragen is nooit getoetst of het initiatief kan worden ingepast met betrekking tot de Wet natuurbescherming (destijds nog de Natuurbeschermingswet 1998). Duidelijk is dat het initiatief leidt tot uitstoot van stikstofdioxide afkomstig van de vergistingsinstallatie en daarmee samenhangende vervoersbewegingen. In de overwegingen bij de vergunningen is op geen enkele wijze stilgestaan bij de inpassing van natuur. Dit had uitdrukkelijk wel moeten. In zoverre is nader toetsing op dit punt dan ook benodigd.

Op 2 juli is de Programmatische Aanpak Stikstofdepositie (PAS) van kracht geworden. Op basis van dit programma is bepaald welke activiteiten vergunningsvrij, meldingsplichtig, dan wel vergunningsplichtig zijn. Gelet op de zeer korte afstand van onder meer de Natura 2000 gebieden Waddenzee en Duinen Ameland concluderen wij op basis van praktijkervaring dat voor het initiatief nader inpassing zal moeten plaatsvinden.

Voorts zijn wij van mening dat het initiatief van invloed zal zijn op de in de omgeving aanwezig flora en fauna, een ontheffing op grond van de Flora en Faunawet (thans hoofdstuk 3 Wnb) is nooit verleend.

11. Binnen de inrichting worden diverse activiteiten uitgevoerd die van invloed kunnen zijn op de luchtkwaliteit. In de aanvraag zijn de activiteiten beschreven, maar er zijn geen onderzoeken of berekeningen uitgevoerd of kan worden voldaan aan de eisen voor luchtkwaliteit. De regels en eisen voor luchtkwaliteit staan in de Wet milieubeheer (Wm) (5.2: luchtkwaliteitseisen). Overeenkomstig artikel 5.16 Wm moet het bevoegd gezag aannemelijk maken dat aan deze eisen kan worden voldaan. Nu een dergelijke toetsing ontbreekt is dan ook sprake van een gebrek in de vergunningen.
12. En hoe zit het met de houdbaarheid van de uitgevoerde onderzoeken bij de aanvraag om vergunning? Zeker nu het project niet is uitgevoerd moet ook hier worden geconcludeerd dat een herziening van deze stukken moet plaatsvinden. Hoewel hier al een aantal besluiten zijn verleend, moet u toezien of de informatie waarop deze besluiten zijn verleend nog wel voldoen aan de Best Beschikbare Technieken. Wij zijn van mening dat de onderzoeken die al rond de tien jaar oud zijn niet meer voldoen aan deze bepalingen, de wetgever spreekt immers over een houdbaarheid van circa 2 – 3 jaren. Er zal een algemene hertoetsing moeten plaatsvinden waarbij aan de huidige stand der techniek wordt getoetst.

Tot slot

De positieve houding en het draagvlak tegenover (mest)vergistingsinstallaties is in de loop der jaren afgenomen. Oorzaak hiervan zijn de overlast en de negatieve ervaringen die omwonenden ervaren. Daarnaast blijkt uit verschillende onderzoeken dat mestvergistingsinstallaties een groot negatief effect kunnen hebben voor het milieu en het leefklimaat wanneer er niet aan de wettelijke normen wordt gehouden. Handhaving hierop blijkt tevens erg lastig.

Onder andere heeft KRO Reporter (tegenwoordig KRO Brandpunt) hieraan aandacht besteed in de documentaire "De Biogas Beerput", uitgezonden op vrijdag 16 november 2012 en terug te zien op npo.nl.

Wij zijn van mening dat het realiseren van een covergistinginstallatie op de locatie een groot financieel gevolg zal hebben voor onze cliënt en de omgeving. Daarnaast zal de leefbaarheid en het wooncomfort sterk worden aangetast. De grote negatieve houding tegenover de mestvergister vanuit het Doarpsbelang Marrum en de actiegroep "No Shit" kunnen niet gematigd worden. Dit is ook de reden dat Engie zich niet meer aan de plannen wil verbinden.

U heeft op dit moment de mogelijkheid, en zoals uit bovenstaand motivering ook blijkt de plicht, om de verleende vergunningen in te trekken. Uit bovenstaande motivering blijkt dat de vergunning gebrekkig is en niet meer voldoet aan de stand der techniek. Daarnaast is er momenteel geen initiatief om de plannen ten uitvoer te brengen waardoor de vergunning blijft liggen. Wij vragen u dan ook om van uw bevoegdheid gebruik te maken en de vergunningen per direct in te trekken. Het belang van omwonenden en het milieu in het algemeen moet in dit geval zwaarder wegen dan het belang van een eventueel toekomstige investeerder.

Tevens sturen wij deze brief aan de gemeente Ferwerderadiel met het verzoek het bestemmingsplan ter plaatse van Botniaweg 6 te wijzigen, inhoudende dat de functie aanduiding "specifieke vorm van bedrijf – energiebedrijf" wordt verwijderd. Voor de motivering wordt aangesloten bij de gronden in deze brief.

Wij behouden ons het recht voor om dit verzoek tot intrekking aan te vullen dan wel in het kader van bezwaar en beroep te voorzien van aanvullende informatie.

Met vriendelijke groet,

Jan – André Wiegersma

C.C.

- gemeente Ferwerderdiel (info@ddfk.nl)

- Maatschap P.K. Osinga, P. Osinga-Krottje en K.P. Osinga (p.k.osinga@comveeweb.nl)